

č. 3271.

Pozemková reforma: * Pro zodpovězení otázky právní samostatnosti objektu dle § 3 a) zák. není sice rozhodným knihovní stav v den účinnosti zák., aby však změna pozdější (přenesení objektu do zvláštní knihovní vložky) založila platně právní samostatnost i s účinností vůči státnímu pozemkovému úřadu, musela by se státi za souhlasu státního pozemkového úřadu dle § 7 zák.

(Nález ze dne 20. února 1924 č. 3176.)

Prejudikatura: Boh. 2721 adm.

Věc: Oldřich Ferdinand K. a spol. (adv. Dr. Jindř. A. Vaniček z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o vyloučení objektů ze záboru.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím rozhodl žal. úřad za souhlasu svého správního výboru, že pivovar č. p. — v Ch. se stavebními částicemi č. . . . a pozemkovými částicemi č. . . ., zapsaný ve vl. č. — kat. obce Ch., pak cihelna č. p. — v S. se stavebními parcelami č. . . . a pozemkovými parcelami č. . . ., zanesená ve vl. č. — kat. obce S., nejsou objekty ve smyslu ustanovení § 3 a) zák. zák.

V důvodech rozhodnutí toho uvedeno: Nemovitosti ty zaneseny byly původně s ostatním zabraným majetkem svěřenstva ve vl. č. — č. d. z. V této vložce byl zábor dne 10. dubna 1922 poznamenán. Převedení pivovaru a cihelny do zvláštních vložek knihovních stalo se na základě vkladních prohlášení z 12. prosince 1921 schválených zem. civ. soudem v Praze jako soudem svěřenským 28. června 1922 bez souhlasu stpú-u, který souhlas ten výměrem z 24. května 1922 výslovně odepřel. Převedení stalo se za současného přenešení poznámky záboru a nemohlo tím býti ničeho změněno na charakteru těchto nemovitostí jako půdy zabrané. Proto rozhodným je i pro posouzení právní samostatnosti stav, jaký byl v den působnosti zák., t. j. den 24. dubna 1919. Tehdy nebyly pivovar a cihelna právně samostatny, jsouce zapsány s ostatními zabranými nemovitostmi v téže vložce č. — č. d. z. Odepsání nemovitostí těch z této vložky je v podstatě dělení nemovitostí, k němuž potřebí je dle § 7 zák. souhlasu stpú-u a k udělení tomu byl stpú-em souhlas odepřen. Nemohl proto stpú pro nedostatek právní samostatnosti obou těchto nemovitostí v době pro posouzení této otázky rozhodné uznati je za objekty dle § 3 a) zák. zák. ze záboru vyloučené.

Stížnost podaná proti tomuto rozhodnutí pro nezákonnost dovozuje, že pro posouzení, je-li nějaký objekt ve smyslu § 3 zák. zák. právně samostatným, není rozhodným stav, jaký byl v den počátku účinnosti zák. zák., nýbrž stav v oné době, kdy o vyloučení objektu se rozhoduje a brojí i proti názoru, že by k vyloučení nemovitosti z určité vložky a zřízení nové vložky pro takto vyloučenou nemovitost bylo potřebí souhlasu stpú-u dle § 7 zák. zák.

Nss setrval, rozhoduje o této stížnosti, na stanovisku zaujatém ve zdejším nál. Boh. 2721 adm., na který se dle § 44 jedn. ř. odkazuje. Dle toho nejsou ovšem pro otázku, zda určitá nemovitost stížena je

nexem záborovým či nikoli, jedině směrodatny poměry existovavší v den počátku účinnosti záborového zákona. Nelze proto zásadně pokládati za nemožné, aby objekt, jemuž scházela právní samostatnost po rozumu § 3 a) záb. zák. v době, kdy zák. záb. vešel v platnost, později, nabude-li právní samostatnosti a vyhovuje-li ovšem i ostatním v § 3 a) uvedeným podmínkám, stal se účastným výhod § 3 a) záb. zák.

Ale vždy by bylo třeba, aby se nabytí právní samostatnosti stalo plaině a tím i účinně proti státu.

Vzhledem ke konstantní judikatuře nss-u, jenž právní samostatnost vidí v tom, že objekt onen není spojen s jinými nemovitostmi v jedné vložce, nýbrž tvoří sám knihovní tělo, získává se fakticky samostatnost ta převodem do vlastní, zvláštní knihovní vložky.

To se v daném případě ohledně nemovitostí, jichž vyloučení dle § 3 a) záb. zák. bylo žádáno, i stalo, poněvadž byly přeneseny z vl. č. — č. d. z. do nových samostatných vložek č. — kat. obce Ch. a vl. č. — kat. obce S. Leč změna ta nestala se platně a účinně i vůči státu, poněvadž, jak nepopřeno, stalo se tak teprve za účinnosti záb. zák. bez předchozího souhlasu stpú-u. Že souhlasu toho jest nezbytně potřebí dle § 7 záb. zák., poněvadž jde o rozdělení zabraného statku v několik knihovních těl, vysloveno a odůvodněno již ve svrchu uvedeném nálezu, aniž by úvahy tam obsažené byly vyvráceny vývody stížnosti nově uváděnými.

Proto nutno přes knihovní provedení dotčeného dělení pokládati pivovar č. p. — v Ch. se všemi k němu náležejícími a nyní ve vl. č. — kat. obce Ch. zanesenými stavebními a pozemkovými částicemi i cihelnu č. — s částicemi s ní nyní ve vl. č. — kat. obce S. zanesenými i na dále za část knihovního těla ve vl. č. — č. d. z. zaneseného a upřítí jim právní samostatnost, tvořící nezbytnou podmínku pro použití § 3 a) záb. zák.

Jestliže tedy žal. úřad žádost o propuštění těchto nemovitostí pro nedostatek právní samostatnosti zamítl, nelze v tom shledávati vytýkanou nezákonnost a bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3272.

Bratrské pokladny. — Řízení před nss-em: I. Kompetence nss-u k řešení sporů z pojištění u bratrské pokladny? — II. O smlouvách podle § 41 zák. o bratrských pokladnách z 28. července 1889 č. 127 ř. z.

(Nález ze dne 21. února 1924 č. 2942.)

V ě c: Rosická báňská společnost v Z. (adv. Dr. Otto Liebling z Brna) proti ministerstvu sociální péče (odb. přednosta Dr. Josef Lukáš) o pojištění u bratrské pokladny.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: O žalobě, již podal Jan Ž., horník v P., člen bratrské pokladny pro báňské a hutní podniky Rosické báňské společnosti v Božím Požehnání na tuto společnost u okr. hejtmanství v Brně dne 24.